

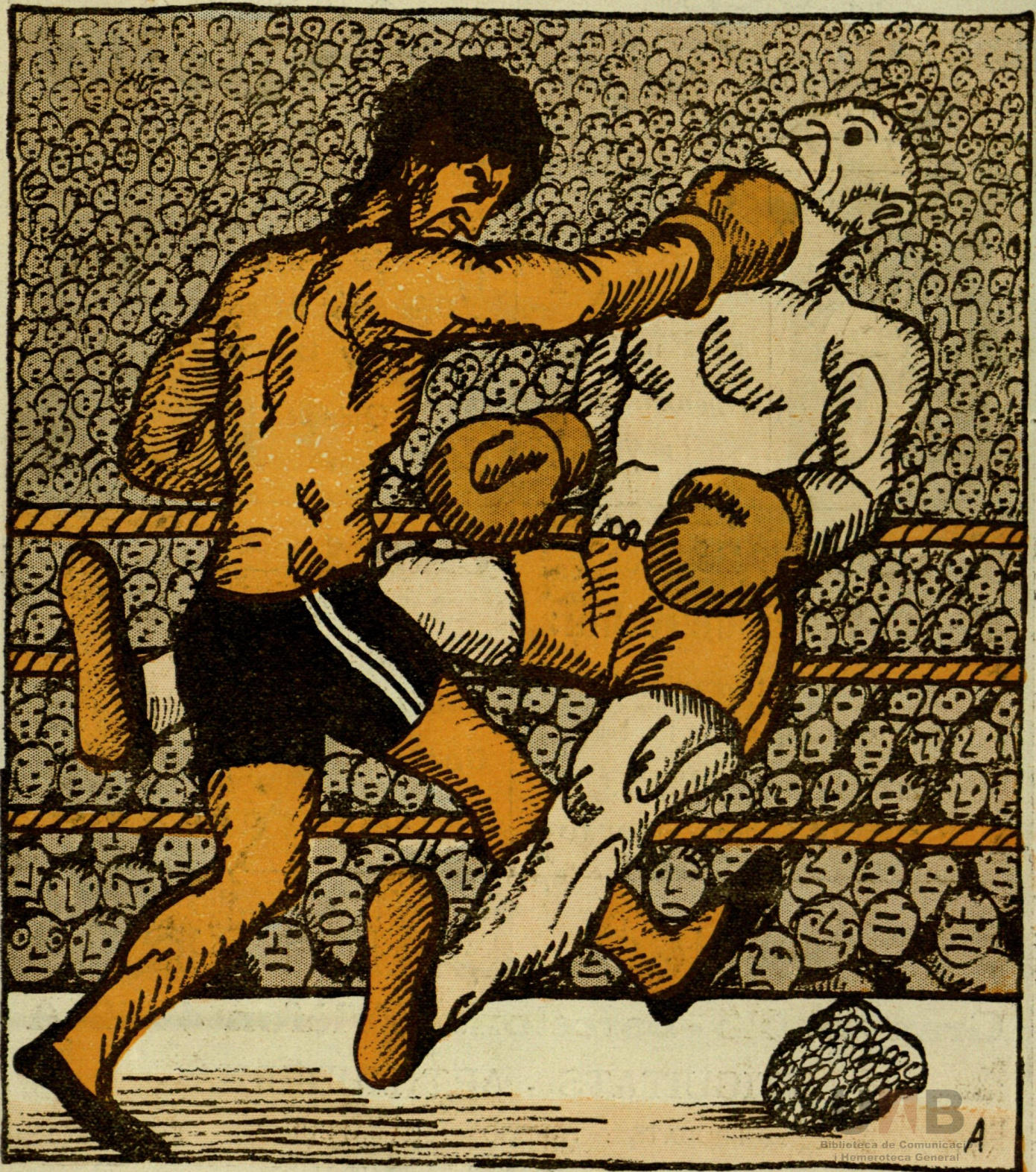
EL BORINOT

Any II- Núm. 10
31 gener 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

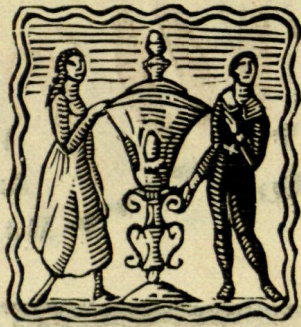
La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Un directe a la barra.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGOT
— BARCELONA —

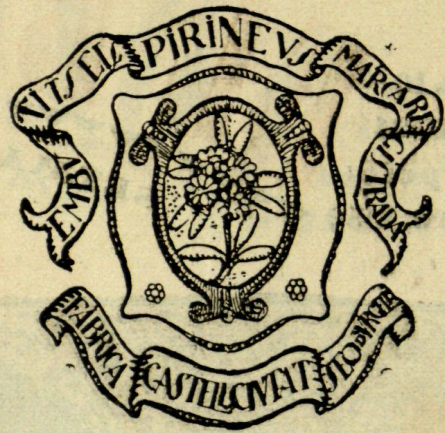

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.ª

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

Confecció de Pantalles,

Tapetes, Coixins, etc.

Models especials de la casa

Comtesa Sobradíel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

UNA MONA

NATURAL

Hi ha mones que són mones; però que no són naturals. Posem per cas la mona de Pasqua, tan estimada a casa nostra, i tan típica, i tan cobejada per les criatures, i pels qui no són criatures, també. Hi ha aquella altra, que s'assembla molt a la natural, que, de vegades, s'hi confon ens referim a la mona que procedeix del vi.

I hi ha l'autèntica mona, la mona natural.

Aquesta mona existeix en tots els països i en totes les latituds. No tots els països, però, en produeixen. Hi ha llocs on les mones són d'importació, com aquí; vénen de fora. Si n'hi ha algunes, que semblen del país, és degut a què varen nàixer aquí, no precisament mones, sinó altres animals, però els van donar la bola i es varen convertir en mones. En canvi hi ha països que en produeixen en quantitat extraordinària, i en tenen per vendre, naturalment, i per donar i tot.

I d'aon va sortir, en son origen, aquesta bèstia? Disputen els savis: mentre els uns es decanten a veure en la mona una metamòrfosi del porc, d'altres afirmen que és una transformació de l'escarabat, i d'altres asseguren que és la degeneració final d'unas races velles que, abans de desaparèixer, van acordar juntar-se i mesclar-se, posant al món la mona. Sigui com sigui, resulta, de tota manera que el primitiu origen de la mona és obscur; per tal motiu alguns creuen que aquesta bèstia té el dallonses pelat, i que per despit i enveja vol posar-se en el lloc de les persones.

La veritable, l'autèntica, la legítima mona natural ¿què us diré? pot assemblar-se a una persona, no ho és. Ja diu aquella dita:

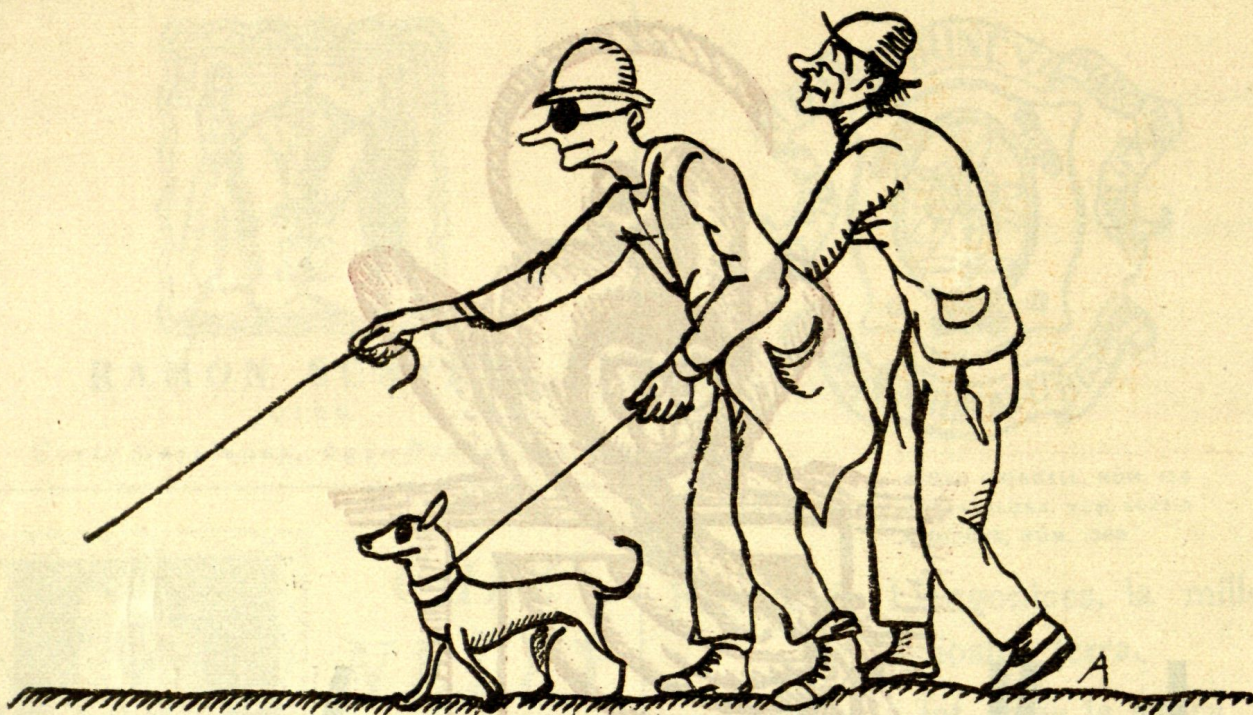
*«Tant a Lleyda com Girona.
Tarragona o Barcelona
ans de dir que un és persona
fixa't bé: que no fos mona!»*

Aquesta cosa, de tan sabuda, ens passa per alt, a voltes. A l'acte que hi posem una mica d'esment, veiem ben bé de qui es tracta; car així com descobriu el ruc per l'orella, la mona la descobriu per la cua: mai no reïx a amagar-se-la del tot.

Altrament, les fetes d'una mona natural són força divertides. Si aneu al Parc, a veure les feres, repareu que davant les gàbies de les mones hi ha sempre tot de gent aturada. Es molt divertit llur espectacle: ara fan veure que saltin; ara, que ballen; ara, que s'afaiten; ara, que llegeixen; ara, que es vesteixen... Criden, gesticulen, riuen, es posen formals, fan de tot.

FLUMELL.

No em donaràs entenent que amb un gos poguem anar bé.

CALENDARI MENSUAL

FEBRER

AQUEST any, el mes de Febrer se'ns presenta pobre i desolat. Havent-se entretingut a l'Ajuntament durant tot el gener, el senyor Febrer (i Sistacs) no ha pogut aconseguir el Carnaval, que se li ha escapat. Amb tot, per veure si l'atrapava, ha allargat el braç tant com ha pogut; tot un dia. Ha arribat, però, un xic massa curt. No podem, doncs aconsellar als nostres lectors que segueixin els nostres consells per passar un bon carnaval aquest mes, perquè els nostres consells els els donarem el mes que vé.

Aquest mes, però, pot considerar-se el dels balls de disfreses, i en aquest sentit si que ens proposem de donar uns quans consells al jovent incaute. A aquests balls les senyores solen assistir-hi amb la cara tapada. No es cregui, però, que perquè porten les cares tapades hagin de tenir-ne necessàriament de cares; n'hi han moltes de descarades—i solen ésser les millors mascarades.

Si el nostre lector, en arribar al ball se sent agafat de repent, no s'en fii pas massa, perquè el que ell creu una silfide pot ésser no més un senzill guàrdia muntat.

Es per això que no li aconsellem pas que li demani que es tregui la careta; al contrari; li dirà que li està molt bé, i si ella s'ho val, ja se la treurà per demostrar que està encara millor sense.

Si afortunadament sou casat, coneixereu la vostra muller, per tapada que vagi, pels pessics que us donarà. Vosaltres, aleshores, fareu el desentès i serà el moment per aprofitar l'ocasió per dir-li el que a casa no es pot, per respecte a la vaixela i altres projectils.

Si en sortir voleu prendre un taxi, teniu compte que és difícil d'entrar-hi pel radiador en raó de la petitesa dels forats. Serà millor que hi entreu per la portella, i en tot cas els consells del xófer valdran més i tot que els nostres.

Si en picar de mans, per cridar el vigilant, aquest triga a acudir, no acabeu, encara que hagueu de picar de peus, per xiular, perquè no teniu cap interès en despertar el sereno ni els guardes.

Si, amb tot, el vigilant no ve, mireu en últim extrem si per una casualitat no us heu descuidat la clau de la porta a la butxaca.

No en feu cas si, en ficar-vos al llit els peus puguen més que el cap, perquè són efectes naturals de la tabola.

Podria encara afegir una pila més de consells trets tots de l'experiència més controlada, però val més que dormiu. I no tingueu por d'agafar cap refredat; si heu seguit les meves indicacions no ho heu pas de témer, perquè us haureu ficat al llit ben calentó. Ah! No us equivoquéssiu pas, i en lloc d'anar-vos-en a casa no us agafés el caprici d'anar a dormir a la delegació de policia del barri!

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL LEGITIM SARAGOSSA.

SETS I VUITS

Que tingui molt en compte el lector que aquest número ha passat per la censura militar.

* * *

El president de la Unió Gremial assegura que ha produït un gran desencant la gestió de l'actual Ajuntament.

El desencant el deu haver produït a ell, que encara, segons es veu, deu anar de bona fe.

A nosaltres, ni als demés, no ens ha causat tal cosa. El que, d'ençà del primer moment ens produí, ha estat la sensació d'uns encants. I, encara, dels de sabates.

* * *

Un empleat municipal de Mula s'ha suïcidat. Segons conten, el senyor La Cierva, en saber-ho, ha fet la següent frase:

—“Se necesita ser muy mula, para hacer tanta bestiez. Porque miren ustedes que más mula que yo no le hay, como que soy diputado por Mula. Y siendo al mismo tiempo Cierva, no tengan miedo que cometa semejante bestiez de suicidarme”.

Pels cuernos de la... cierva! En qüestió de frases aquest home no es pot posar al costat de Maura. Quant allò de no suïcidat-se, no ens ve res de nou. Desgraciadament.

* * *

Venizelos diu que la Casa regnant de Grècia ha trepitjat tots els crincipis democràtics i constitucionals.

Què sap aquest Venizelos, ni què parla: si no ha vist el món per un forat!

* * *

Una vella solterona ha segrestat un jove incaute. Pobre jove! Cal ésser badoc, incaute i infeliç per deixar-se segrestar per una vellota.

Si només s'hagués deixat entabanar una mica, encara ho comprendríem... De vegades hi ha vellots que, a còpia de molts anys d'arcaboteria, saben pintar-la molt bé. Però, passat el primer

moment, un hom ja ho veu, i és qüestió d'engegar-los: que s'en vagin amb els meus!

* * *

Títol d'una crònica Londres-Madrid:—“Mac Donald sabe dónde va”.

D'això en diem indirectes!

* * *

Cert senyor escriu en un diari de pretensions un article, sota aquesta capçalera:—“La política y el amor”. Ens fa l'efecte que ve a dir que els problemes han d'ésser escamesos amb esperit ampli, amb amorosívola comprensió...

Vagi a filar, home: no ens vingui amb vuits i nous que no lliguen.

El senyor que signa aquest article es diu Figa!

* * *

Estos, Fabio, ay dolor!
que ves ahora campos de soledad,
—muts i a la gàbia—
fueron un día, la Mancomunidad:
pronto serà can Ràbia;
o can sesenta, por decir mejor.

* * *

El general Enamorado té una filla que, naturalment, es diu Enamorado (noia, i *enamorado*?) quina barreja!) Aquesta filla ha estat elegida reina de la bellesa, a Cuba.

Es veu que Cuba s'ha sentit *enamorado* (no confondre amb *enamorada*, que no n'ha estat mai).

* * *

En Largo Caballero ha anat a Ginebra per prendre part en les deliberacions de la Oficina Internacional del Treball.

En Largo no sap el què fa; ja veurà quin moc, quan hi arribarà En Sala.

Li dirà:—Largo, de ahí, Caballero; en donde estoy yo, V. ni pinta ni corta.

Però, En Largo, que no és curt, li deurà respondre:—Sal de aquí, Sala, sal...

* * *

Ha estat detingut un individu, sabater d'ofici, que amb tot trafiquejava: màquines d'escriure, espelmes, robes, pernills... amb tot feia negoci, i no precisament dels nets.

Ens sembla bé. I trobem malament que no siguin detinguts altres individus que, essent “sabaters” fan coses semblants. I pitjors.

* * *

Anglaterra ha tornat a Bèlgica uns territoris tocant al riu Kaguera.

Malhaja! no tothom pot dir-ho com Bèlgica.

* * *

Llegim en un diari amb grans titulars:—“Hay muchos desesperados: amores contrariados y amor al vino: un suicidio y dos tentativas fracasadas”.

Oh!... i encara espereu-vos, **UNBY**, si en veureu, de coses gruixudes.

Els Tipus de la Setmana

L'home lleig

No és cert que de vegades, trobeu un home tan lleig, que, de tan lleig que és, us arriba a fer gràcia? A mi m'agraden molt les exposicions canines per això: perquè en elles acostumo de veure exemplar de gossos tan singularment estrafalaris, que de seguida em recorden tal o tal persona, que si no els és cosí, els deu ésser, al menys germà.

Hi ha un cert tipus d'home lleig que sol tenir envejables condicions morals: tot el que té de lleig té de bo.

D'aquesta mena d'home lleig no en parlem. Parlem del lleig d'ànima, d'aquell que té l'ànima ratada, que potser per fora té cara de senyor, però que per dins és com l'hostal de les marietes: per un plat de mongetes es ven als gossos.

No sabem què ho fa: hi ha cops que l'home lleig sembla que s'amagui, que a penes no es veu, que deu viure entafurat en algun recó, amb els ratolins. Hi ha cops que surt, i que s'ensenya amb tota la poca vergonya.

Jo conec amics que, en veure aquest home lleig, cuiten a tocar ferro: diuen que és senyal de bona ventura. No hi crec, en aquestes ximpleries. I sóc d'un altre parer.

Per a mi fóra millor en temps, en què els homes lletjos s'exhibeixen, de portar un xiulet a la butxaca, i en veure'n un, xiular, i, entre tots agafar-lo. De mica en mica podríem fer-ne una bona arplega; i, quan vingués l'hora, en fariem una exposició.

Podrem mirar-los ben detingudament, tots tenen una mateixa retirança: tots s'assemblen a Judas.

TANTSEVAL.

A Tarragona busquen un Alcalde?

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

COBLETES

del senyor Serrano

Ay Serrano, ay Serrano,
serranillo de mi vida:
a l'hivern t'han dat un vano,
perquè t'infla la camisa;

tan orondo te pusiste,
que tu pobre camiseta,
era a punt de rebentar-se....
Au surt al balcó, nineta!

A la luz de las estrellas
vull cantar la teva ditxa.
El oreo de la brisa,
¿potsè et xiula a les orelles?

Eres, grande, muy Serrano,
muy luciente, muy hermoso:
alguns diuen que ets un mano....
això ho diuen els mocosos!

Va a ser tu nombre un timbre
—timbre mòbil, o d'alarma,
timbre del cine, que suena,
de cap a cap de la Rambla?—

eso no!... timbre de gloria,
por los siglos de los siglos!
Bueno adiós, adiós, Serrano;
hasta otra, te lo juro:
te]lo juro, por mi vida.
Mentrestant, agafa el vano,
perquè't s'infla la camisa.

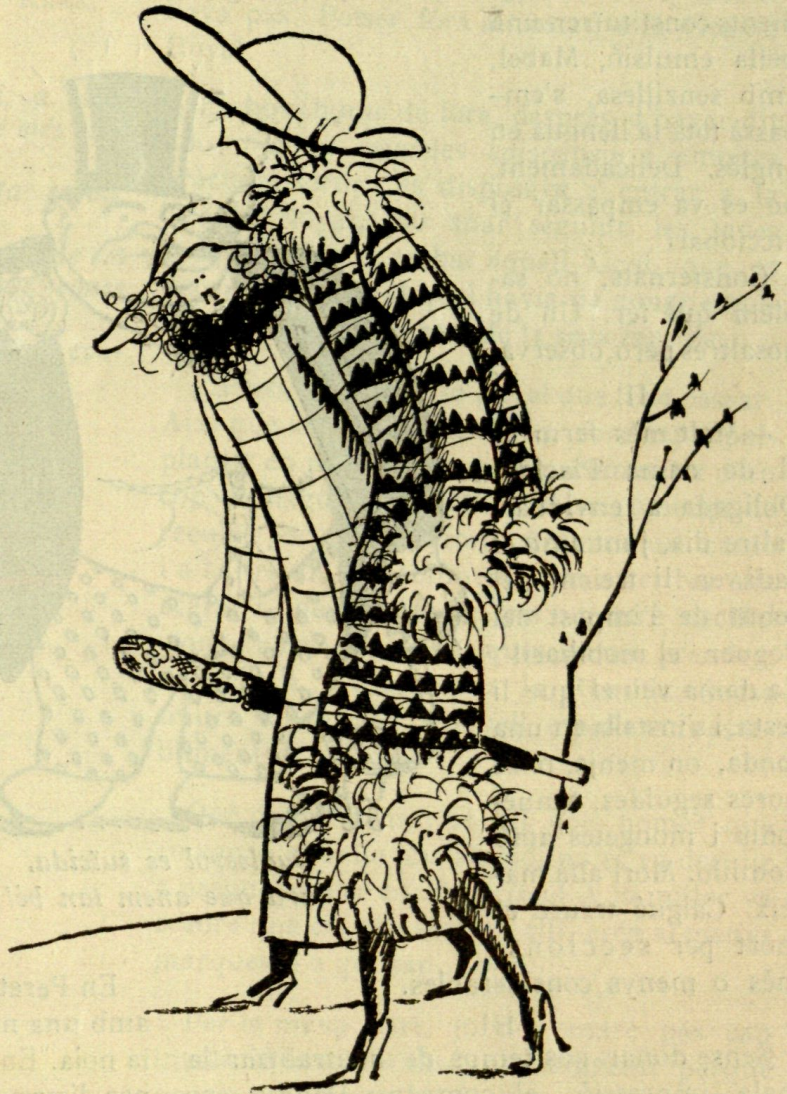
RAC. MELLER.

Cobles de la Candelera

MARE de Déu del Candelero,
Vós, que dueu les llums enceses,
boteu-nos foc a les maleses
que ens empestifen el carrer.

Quan ens assota el temporal,
cuitem a encendre, de seguida,
la candaleta beneïda,
perquè ens gardeu de prendre mal.

Per les tempestes que vingueren,
per les tempestes que vindran,
Mare de Déu la Candelera,
no una candela, una teiera!
moltes teieres s'encendran!

CONFIDENCIES

—Pel meu marit, dius?—Ah! sóc una dona encisera: li
agrada
meva cara...

—I a tú, què et sembla, éll?

—Que és un home de gust.

Cinc suïcidis de marca

I

EREM a la respectable alçària de la nostra 88ª copa en honor del conegut recentment, atropellat pel tramvia 63. A la mateixa hora, entrà un amic, i exclamà:

—L'angleseta Mabel ha mort.

I heu's aquí que comencem a plorar tots, amb veritable entusiasme. L'amic seguí:

—És una obra mestra, el suïcidi d'aquesta noia. Així: polimentació de les ungles, carta al cònsol, petó a una fotografia transparent, tres versos de King Lear, un got de whisky, collocació de l'anell de noces i una cortineta al balcó.—Quan tots aquets ingredients constituïren una bella emulsió, Mabel, amb senzillesa, s'empassà tota la llengua en anglès. Delicadament, no es va empassar el diccionari

Consternats, no sabíem què fer. Un de nosaltres però, observà:

II

—Molt més ferm és el de dama Plàcidia Obligada a enviduar, l'altre dia, junt amb el cadàver, li treien, pel rebut de l'impost del lloguer, el mobiliari!.. La dama veu el que li resta, i s'installa en una fonda, on menja, onze hores seguides, cannelonis i mongetes amb llomillo. Morí allà mateix. Calgué treure el mort per seccions, més o menys considerables.

III

Sense donar-nos temps de neutralitzar la mala impressió, el company Dandy, ens contà el famós suïcidi de l'home alt, casat amb aquella dona com una baldufa. L'home alt era tan tendre, que donava confits als cavalls del cotxes de lloguer, i als cotxers. En convèncer-se, aquella tarda, que la baldufa

no l'hi ballava fi, va créixer tant, del surt, i tan de sobte, que el sostre li esclafà el cap.

IV

Desconsolats, ja beviem llàgrimes barrejades amb cognac. Un intrús, que sempre n'hi ha, feu certes observacions al caire fúnebre de la vetllada. Per a corroborar-ho ens pregà que li deixéssim dir com va morir el seu cunyat.

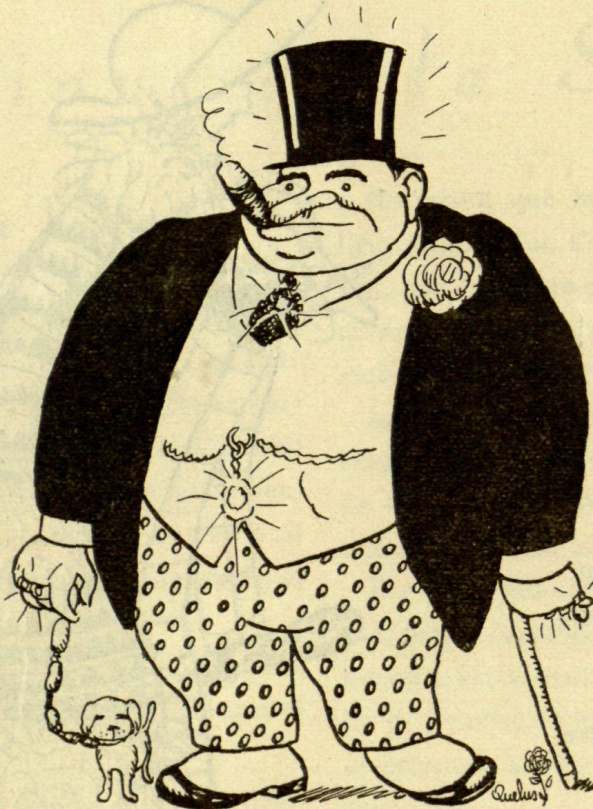
—Els ho diré en dos mots. El meu cunyat, no podia veure la seva sogra, que encara és la meva. (L'ovacionàrem) Una tarda, a tres quarts de tres, comencen a discutir per una futesa. A mitja nit, la sogra va cridar desesperadament, com si demanés el fervorós auxili dels bombers; — ja n'estic fins al cap

damunt, de tu, sents? —El meu cunyat, va perdre el món de vista, i l'oremus. Amb un vaitot, pujà al cap damunt imponent de la sogra, i des d'allí, com des de dalt de la torre *Eiffel*, es precipità a terra. Va morir instantàniament.

V

Esmaperduts, ens semblava que portàvem dol de tota la humanitat. Però, sense saber qui era, un decidí atropellar-nos definitivament, contant-nos el novíssim suïcidi del pulquèrrim jove Peret Cueretes Pocamins, fill d'Arbeca, de pares pobres però robustament honrats.

En Peret Cueretes tenia relacions formals amb una noia emporitana. Encara era rossa la noia. En Peret no jugava a foot-ball; però, per distreure's, tocava el fiscorn. Feia col·lecció de xicres. Amb aquest motiu, renyí amb la xamosa emporitana. I en Peret, molt de pena, se'n anà a casa seva, a peu, dient sense parar:—ànima meva! ànima meva! ànima meva!..—fins a arribar al cancell, on observà,

*Qualsevol es suïcida,
ara que anem tan bé!*

Coses de Barcelona

(Històric)

amb horror, que l'ànima li eixia estiragassada i morta per la boca. Llavors, va prendre una resolució, un clau i un martell,—que són tres coses.

Clavà el clau a la paret. Trefilà l'ànima fins a fer-ne un fil-ferro. Feu un nus escorredís, i a dintre de la baga hi posà el seu propi coll.—Acabat, donà una enèrgica cossa a una cadira a posta; i al cap d'una estona penjava com una enorme llonganissa humana. Del carrer estant, un agent cinematogràfic anava traient-ne una pel·lícula.

Estupefactes, de primer; després, perduda la testa, vàrem demanar xocolata amb melindros Malgrat aquesta audaciosa aventura, avui encara vivim.

KLAX.

GERMINANT

La terra està germinant. Silenci; a totes bandes, silenci. O amics: per allò que més estimeu, no fem malbé aquest silenci!

La llavor quan germina, no fa soroll. Després, ja veurem.

Un esperitat veig que salta, i sento que em diu:—Les castanyes peten, si han d'ésser bones i ben cuites.

—Tens rao! Sols que ara no és temps de castanyes. Cada cosa en el seu temps.

L'«INGLÈS» QUE VOL COBRAR

—Ola: que no em coneix?

—No, senyor, no... Li dic que no!... ni ganes!

EM trobava jo en un establiment del Carrer de Pelai. Tot d'una es presentà un bon home, com d'uns cinquanta anys, amb la seva gorra de gairell, mocador blanc, faixa vermella, net i polit... és a dir un bell tipus de pagès. Va demanar, al minyó que servia en aquell establiment, si hi treballava un jove, que es deia *Franciscu*, que era fill de l'Albi.

Després de preguntar els companys, el minyó digué al pageset, que allí no treballava pas. Potser fóra al costat, a la Granja Royal.

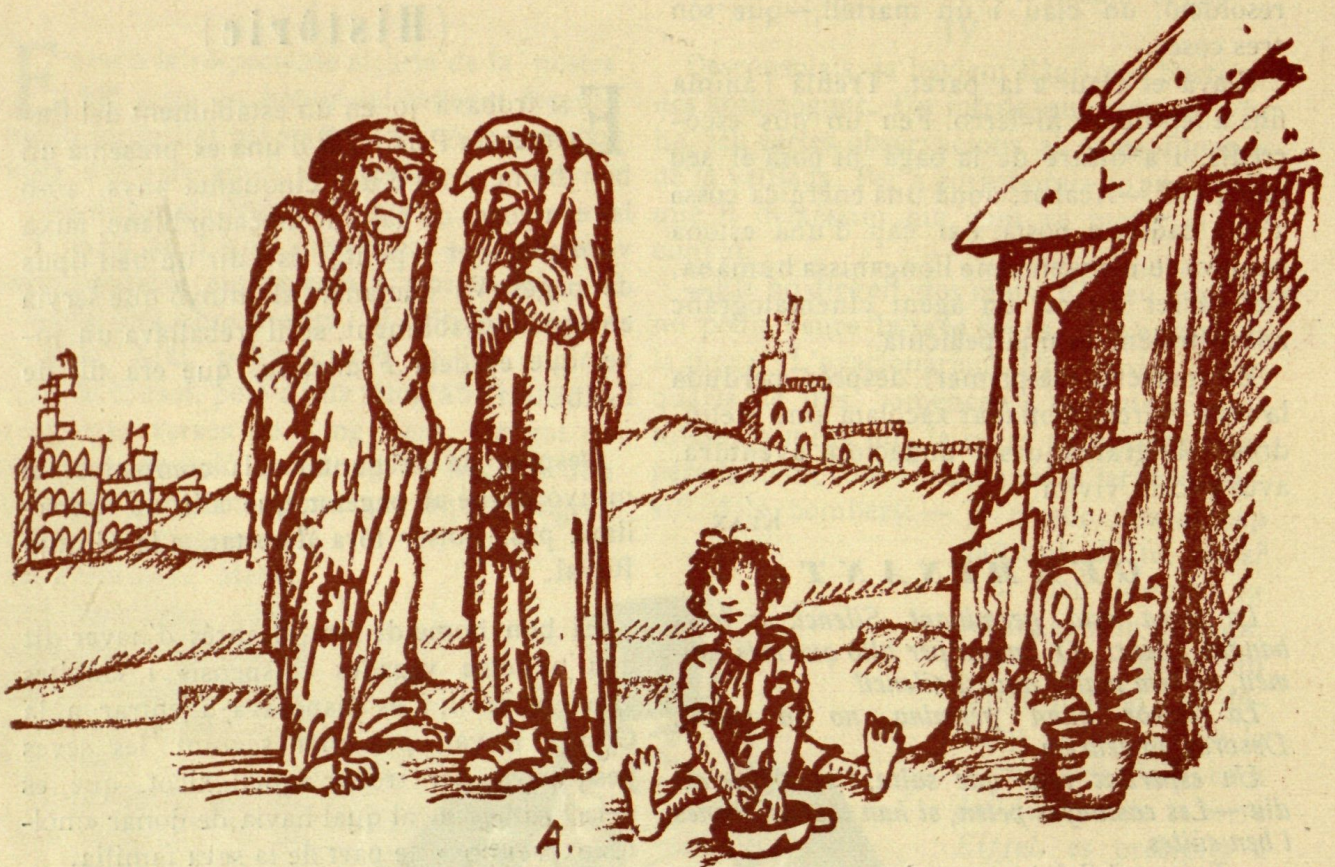
El bon home de fora, després d'haver dit deu o dotze vegades «dispensi» i «moltes gràcies», sortí; i es disposava a entrar a la Granja Royal, per anar seguint les seves pesquisses, per trobar aquell xicot, que es deia *Franciscu*, al qual havia de donar «moltes expresions» de part de la seva família.

...Però, fillets! no sé pas el que li va passar. Així que anava a entrar-hi, romangué palplantat en mig de la porta, com si tot d'un cop li haguessin sortit arrels; comença de recular poc a poc, mirant d'esma a un cantó i a l'altre, de l'establiment, fins a arribar a la acera; i, després de fer tres o quatre oscil·lacions, com qui no sap quin partit prendre, es decidí a... tirar cap a la Rambla; sense treure la mirada d'aquell espantat establiment.

Què deuria pensar aquell bon home? que en veure aquella instal·lació, no es va decidir a preguntar per en *Franciscu*! A lo millor va creure que els que servien allí, eren al menys marquesos o qui sap...

Per la meua part, jo no posaré pas cap instal·lació luxosa a casa; primerament perquè no tinc el principal (peles); i en segon lloc, perquè si ve algú de fora a portar-me una herència, què us diré jo! encara que solsament sigui de mil pessetes, no s'entorni, pensant que m'ho pogués prendre com una almoïna.

—I tu penses arreglar-ho?

—Si, home: aterrant palaus i construïnt barraques.

ULTIMA HORA

Salve, Tarrasa de mi vida, salve:
será tu fama grande como Alá;
oigo en tus senos el latir profundo
del glorioso héroe, que el mundo
transformará.

Gran ciudad, no te maravillas!
¿por qué no sales, con tus campanillas,
a demostrar tu júbilo, a bailar...

Sal a vestir de flores tus caminos.
Sal a lucir los cantos de loritos.
Sal a pacer a los demás borricos.
Ve del champan las copas a apurar.

Del telar deja la pesada garra,
entona tu guitarra,
i dí, con el amante gramofón:

—Salarón, salarón, salarón,
son dulces tus cantares, si vas a Washington:

—Salarás, salarás, salarás,
Son dulces tus caricias, si a Barcelona vas:

—Salarón, salarón, salarón,
estás de quien que sea siempre a su disposición:

—Salarás, salarás, salarás,
que barres o que friegues por barra quedarás.—

Zum-Zum deportiu

Els dos plats forts d'aquesta setmana han sigut dos desenganys com una casa. I no cal dir que els que es confessen desenganyats del deport són a milers, a milers. Sinó que a casa nostra passa al revés del que passaria en altres països: en lloc de disminuir el nombre d'espectadors encara augmenta. Ves com podrien blasmar aquest i aquell això i allò, si no anessin a veure-ho!

Dimarts va fer vuit dies al Cir Barceloní no hi cabia ni el fum del tabac. L'esquer Moran-Sàez, fou eficaç, i la pesca com mai s'hagués vist en aquell moremàgrum de teatre democràtic. Perdé en Sàez, és clar; s'acostava a en Moran, li feia quatre guanyifes, i en Moran s'empipava, i nata va nata vé, en Peret en tingué més que no en volia. En Vallespí vencé aquell morenet de Jou Jou. Em deia el campió que ell des d'un principi ho veié de color de roso. Aquesta paradoxa no ens l'expliquem ni meravellosament no s'havien canviat els ulls els dos contrincants, perquè en Jou Jou ens digué que ell ho veia tot negre! Es clar, davant d'aquella espatlla dirforme que semblava que digués pica aquí que no hi tinc flat, i d'aquelles mans fatídiques que en sortien per sorpresa... De totes maneres quan el moreno sigui més gran que no li calgui saltar, que s'esperí en Vallespí.

El públic exercità molt la gargamella, els pulmons i els llavis.

Si fa no fa com a les Corts, ple a vessar de desesperançats el camp. El públic també té dret a un desenrotllament fisiològic. M'explicava un del costat que era qüestió de domesticar els lleons i que tothom havia de contribuir-hi, fent soroll com fan els domadors. No calgué; que quan als nostres els donà la gana, a Barcelona no hi havia altres feres que les del parc.

Diuen que en Zamora està empipat amb en Carulla, Planas i Garrobé perquè en tota la segona part no li deixaren tocar altres pilotes que les que ells mansament i com fent-li caritat li allargaven. Entre que no el deixaven lluir i que els davanters semblava que s'adormien, estava a punt de deixar-se passar una pilota... Si la porta que ell defensa fos tan vulnerable com el seu cor!

El resultat d'un a cap no convencé ningú. Això del fútbol s'està posant molt malament; val més veure la canalla que comença.

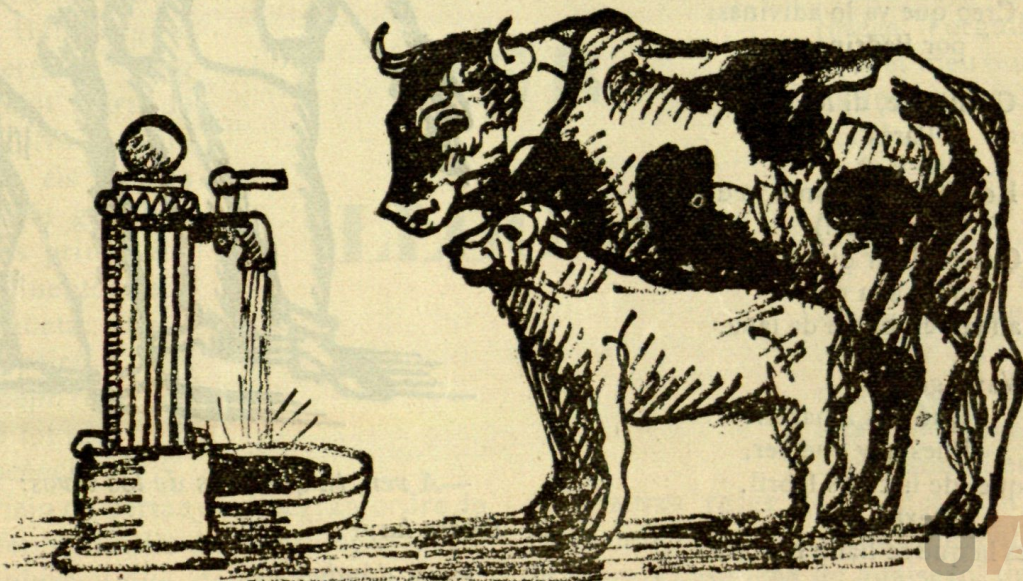
Dissabte, el Martinenc es capaç de guanyar el Barcelona, i que l'Europa perdrà és segur.

Un desengany molt gros ens el prepara l'Alís. En Piet Hobin ha dit que té de guanyar-lo a la força. Ens sembla que si l'Alís guanyés fora també amb la força.

Potser no serà de més posar un cartell a l'entrada del camp que adverteixi que la boxa només serà permesa sobre el ring, i que està prohibida l'esgrima de bastó i recitar paraules que no són al diccionari.

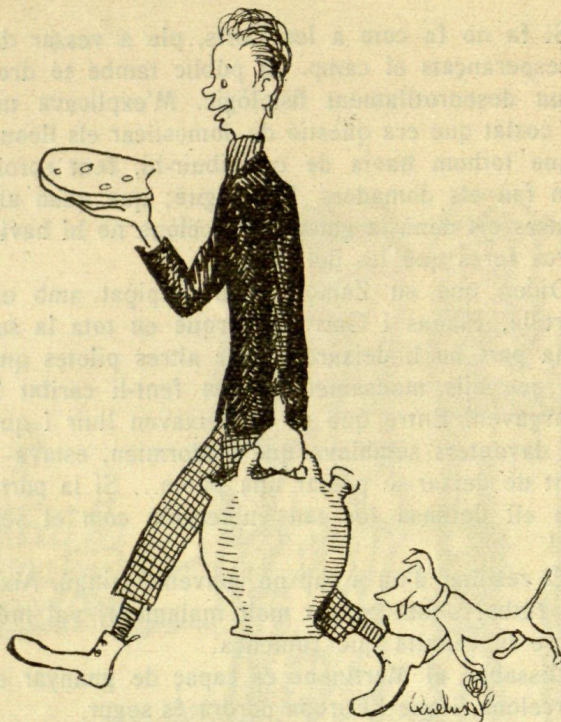
PILOT.

UNA VERITAT COM UNA CASA O LA SOLUCIÓ DEL PROBLEMA DE LES SUBSISTENCIES

El vedellet, davant la font: — Què és això?
Ella: — Una vaca.

*El pa no s'ha abaixat;
però l'aigua, sí.*

Badrinas y un par, o ir por lana

(Sainete en un prólogo y epílogo)

Personajes: AMBROSIO Y CARUNCHO

A.—Quieres decirme qué pasa,
en Tarrasa,
entre Benito i Parés,
que un *par* es?

C.—Creo que ya lo adivinas:
por Badrinas...

A.—Cuéntame, dí lo qué es
el Parés

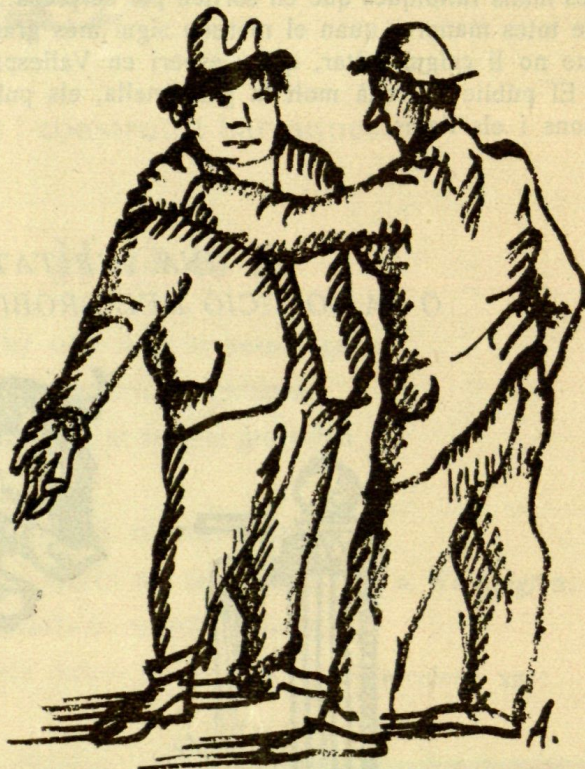
C.—Hombre, tu mismo lo dices,
(ay narices!)
Quiere decir que es un par,
que, a la par,
andan en busca de lana.

A.—Vaya gana!
Qué van a hacer?
Pues hay que ver,
que, de la crisis fabril,
la textil,
es la que se halla más fea...

UN TARRASENSE NO ILUSTRE.

Molt important

Preguem als novells subscriptors que ens han demanat la col·lecció completa d'EL BORINOT que si no els és servida immediatament (tal com ells voldrien, i nosaltres també) ens perdonin, i que ens facin la mercè d'esperar un parell o tres de dies. Per la molta demanadissa que ens ha estat feta, no ens és possible de despatxar més prestament les demandes.

—A ver, tu que eres de los vivos: ¿Cuántos dioses hay?

—¿A dónde?

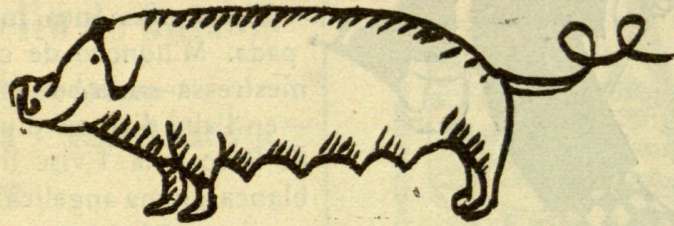
—Ahora sí que me has muerto.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

*No só animal de ploma
però «el destí»
m'ha portat aquí.*

Les confidències d'una Ploma Estilogràfica

A F. M i A.

JA sé que alguna de les meves companyes em censurarà agrament aquest pas que dono; però estic tan contenta d'ençà que l'atzar ha canviat la meva ruta per la vida, que (trençant tota llei de prejudicis) vui ésser la primera ploma confidencial.

Sóc catalana, per bé que el meu fabricant m'hagi batejat amb un nom estrambòtic i atribueixi a Hamburg la meva paternitat. Vaig nàixer a Sant Martí de Provencals. No recordo exactament els meus anys; però la gentilesa del meu cos prim i enxarolat, la lluentor de la meva llengüeta d'or, i l'elegant capciró d'ivori que rumbejo, em fan creure que tot just tombo l'adolescència.

Em gloriejo de pertànyer a la gran ordre de les plumíferes, família de les estilogràfiques. La fama universal que, de molt temps ençà, tenen conquerida les meves ascendents, m'estalvia de prodigar-me elogis, jo mateixa. No

m'alabaré gaire, doncs. Permeteu-me, però, que us faci saber, confidencialment, que la meva història no és gens vulgar....

.....

He tingut uns amors amb un magnífic llapis que es deia Faber. Però varen acabar en punta.

D'ençà del desengany —quantas llàgrimes negres va fer-me vessar! —una sola passió em rosegava: l'orgull. (Veu's aquí el meu punt de dona amargada). I que puc donar-me importància m'ho prova el fet innegable d'ésser la preferida entre la gent de to. Em cal un tracte refinat, i, sobre tot, mantenir-me de licors, les virtuts dels quals siguin apropiades a la delicadesa del meu organisme. Ben al revés

PER LLOGAR

de les altres races de plomes, tan degenerades que, com unes vils sangonelles, tenen de viure a l'esquena de qualsevol tinter escadusser. Em penso, per tant, que em sobren motius per a riure'm d'elles i molt més d'a-

AQUELL QUE DEIA QUE JA NO EN
QUEDAVEN

—Ai, ai! una altra rata encara?

questes altres que, dient-se «oques», passen grotescament per aquests mons de Déu tota la petulància d'una noblesa tronada.

I tinc, també, els meus mèrits espirituals.

Car trasllueixo al defora un eixam d'idees que, a no esser-hi amatent, potser mai més no eixirien. És clar que alguna de les meves companyes no fan sinó escriure bacinades. Les planyo sincerament. Això em prova que encara no ha arribat, pel ram de les plomíferes, l'hora de la llibertat. Som irresponsables, perquè som esclaves. Però, a canvi del gafet que ens aferra a la voluntat dels nostres senyors, aquests assadollen el nostre estómac. Ens mantenen!...

Al capdavant, aquest problema social, pel que toca als meus interessos econòmics, no em fa ni fred ni calor. Per alguna cosa us he dit, de bon principi, que estava tan contenta. Ja veureu:

No fa gaires mesos, el destí va alliberar-me d'un mal home, encaterinat a fer ratlles curtes, el qual em colpejava amb un desfici bàrbar, cada vegada que no li sortia el consonant. La seva doble condició de versaire i de barceloní em salvà; car, badoquejant en

plena Rambla, no veié com algú m'estirava amb suavitat. Varen capbuçar-me de seguida en les fondàries d'una maleta. Allí, les converses pessimistes amb altres germanes desgraciades aconseguiren entristir-me... Tanmateix, què seria de mi?... I un interrogant fatídic ja no em deixà de cua d'ull fins que un dia, aborridíssima dins d'una escaparata vaig veure com unes mans acaronadores se m'en-duien venturosament.

D'aleshores ençà m'he considerat emancipada. M'honoro de colaborar amb la meua mestressa—una bona senyora, «dama negra»—en l'alta direcció d'un dels millors Col·legis de Barcelona. I visc lloada i serena, com una blanca ploma angelical...
Ll R.

AMFORA

Jo vull pa amb arrop, mare, jo vull pa amb arrop:—la mainada crida, aixecant-se de puntetes.

La mare els dóna una llesca de pa, amb un raig de l'espessa confitura.

Tot seguit el nen i la nena s'esbatussen:—Tu en tens més...—També sóc més gran...—Sí, però jo soc nena...—Jo sóc l'hereu...—Tu ets un porc...

La mare, en sentir aqueixa groïleria, renya la nena:—Et guardaràs de dir mai més aquesta lletja paraula al Jordi: és el teu germanet!

—Està bé—respon la nena, però quan veuré un porc li diré Jordi.

El nen, irat, va per abraonar-s'hi. La mare cuita a descompartir-los, i en pren un en cada braç, sobre la cintura. Sembla una àmfora viva amb dues nances enjogassades. Dóna un petó a cadascú.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

TAF.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Miquel.—No guixa, filllet.

Peret Miquis.—Al cove!

S. S. S.—Són masses esses, company.

Feréstec.—No volem saber res amb mal educats.

J. Melis.—Vol dir que és melis?

A. Z.—Potser anirà.

Noi de Valls.—A l'altra porta, minyó.

T. de Badalona.—A nosaltres, què ens conta del diluvi!

Mirinyac.—Ja podria ésser.

Janet.—Fa temps que ho sabíem; però....

AIGUA DE SALENYS

* * *

PALAHÍ Y C.^a-S. Feliu de Guíxols

Sucursal a Barcelona

Montjuic del Bisbe, 4 - Teléf. 1457-A

* * *

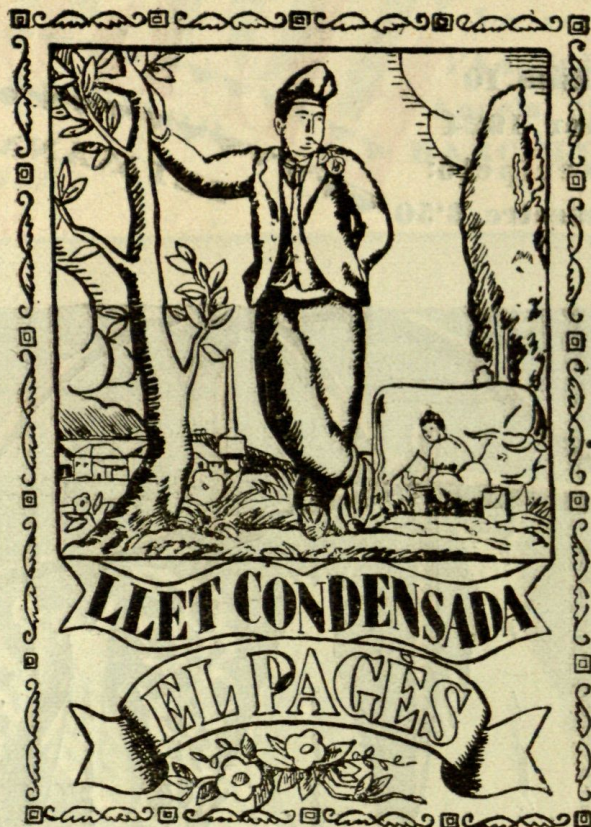
Representant a Madrid

D. FELIX GAOS

Barbieri, 1, dnpliat - Apartat 443

* * *

**L'aigua mineral de SALENYS
és indiscutiblement la millor**

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II-Núm. 10
31 gener 1924
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—No sé quin nom posar-hi, a la botiga.
—Home, ja ho tinc!... No tens un fill tenor?... Doncs posa-hi *Bacallaneria rusticana*.